

Kız ve Serçe

Jane MEADOW

Kız ve Serçe

Jane MEADOW

Olivia her okul gününün başlangıcını severdi. Kırmızı spor ayakkabılarıyla, büyük tuğla binanın önünden yavaşça yürürdü. Başının üstünde, saçakların altında, küçük kahverengi serçeler kanat çırpıp ve cıvıldırdı. Yuva yapmak ve minik yavrularını beslemekle meşguldüler. Olivia her zaman gülümser ve 'Günaydın, küçük dostlarım,' diye fısıldardı.

Olivia sekiz yaşındaydı; sıcak açık kahverengi bir teni ve iki küçük örgüyle omuzlarına dökülen dalgalı siyah saçları vardı. Hardal sarısı hırkası serin sabahlarda onu sıcacık tutardı ve yeşil kanvas sırt çantasının askısında bir serçe iğnesi vardı. Başkalarının fark etmediği şeyleri fark ederdi; serçelerin nasıl zıplayıp etrafa baktığını mesela. 'Okulun en sevdiğim yeri sizsiniz,' derdi onlara.

Bir pazartesi Olivia, okul kapısında büyük bir tabela gördü. Üzerinde 'Onarım Çalışmaları Yakında Başlıyor' yazıyordu. İşçiler çatıyı ve duvarları tamir edecekti. Olivia, serçelerin yuva yaptığı saçaklara baktı. Koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı. 'Kuşlara ne olacak?' diye merak etti. Dişleri aralıklı gülümsemesi kayboldu. Daha fazlasını öğrenmeliydi.

Sınıfta öğretmeni Bay Bennett onarım planını anlattı. Yuvarlak gözlüklerinin arkasında sevecen ela gözleri ve kısa, düzgün bir sakalı vardı. 'İşçiler çatıyı tamir edecek,' dedi. 'Gürültülü makineler ve uzun merdivenler kullanacaklar.' Olivia elini kaldırdı. 'Peki serçelerin yuvaları ne olacak?' diye sordu. Sınıf sessizleşti. Bay Bennett onu dikkatle dinledi.

Olivia, fark ettiđi her Őeyi Bay Bennett'e anlattı. 'Yukarıda serçelerin yavruları var. İşçiler gelirse yuvalar düşebilir.' Bay Bennett yavaşça başını salladı. 'Endişelenmekte haklısın, Olivia. Küçük canlıların yardımımıza ihtiyacı var.' Sınıfa baktı. 'Kim serçeleri korumaya yardım etmek ister?' Bütün eller havaya kalktı. Olivia'nın içi sıcacık oldu ve gururlandı.

Sınıf, okuma halısında bir daire şeklinde oturdu. Bay Bennett, 'Bir plan yapalım,' dedi. Olivia, 'İşçilere yuvaları söylemek için tabelalar asabiliriz,' diye önerdi. Arkadaşı Leo, 'Kuşlar için güvenli bir alan yapabiliriz,' dedi. Bay Bennett gülümsedi. 'Güzel fikirler. Serçelerin neye ihtiyacı olduğunu düşünelim: sessizlik, güvenlik ve yuva yapacak bir yer.'

Ertesi gün sınıf işe koyuldu. Üzerinde serçe resimleri ve büyük harflerle 'Lütfen Dikkatli Olun—Kuşlar Yuva Yapıyor!' yazan rengârenk tabelalar boyadılar. Tabelaları saçakların yakınına ve çite astılar. Olivia her tabelaya küçük bir serçe çizdi. Bay Bennett tabelaları yükseğe bantlamalarına yardım etti. Serçeler çatıdan minik başlarını yana eğerek izlediler.

Sonra sınıf güvenli bir alan yaptı. İşçilerden uzak, sessiz bir duvarda yumuşak kumaş ve ahşap bir kutu kullanarak sıcak bir yuva köşesi oluşturdular. Olivia yeşil sırt çantasını yakına koydu; serçe iğnesi güneşte parlıyordu. 'İhtiyacın olursa burası yeni evin olabilir,' diye fısıldadı. Serçeler teşekkür eder gibi cıvıladı.

İşçiler merdivenler ve aletlerle geldi. Ama tabelaları görünce durdular. 'Yuvalardan haberimiz yoktu,' dedi ustabaşı. 'Dikkatli olacağız.' Sınıf, işçilerin yavaş ve sessizce hareket etmesini izledi. Serçeleri rahatsız etmeden çatıyı tamir ettiler. Olivia nefesini tuttu, sonra mutlu bir iç çekti.

Bütün hafta sınıf serçeleri kontrol etti. Küçük kuşlar saçaklarla yeni güvenli alan arasında kanat çırdı. Bazı yavrular minik gagaları açık, yuvalardan dışarı baktı. 'İyiler!' diye sevindi Olivia. Bay Bennett okul bülteni için bir fotoğraf çekti. Bütün sınıf, emekleri ve takım çalışmalarıyla gurur duydu.

Cuma günü müdür özel bir toplantı düzenledi. Olivia'yı ve sınıfını nezaketlerinden dolayı övdü. 'Küçük canlıların bile ilgiyi hak ettiğini gösterdiniz,' dedi. Olivia'nın yanakları pembelendi. Bay Bennett ona başparmağıyla 'harika' işareti yaptı. Serçeler çatıdan yüksek sesle cıvıladı, sanki onlar da seviniyordu. Herkes alkışladı ve gülümsedi.

Okuldan sonra Olivia bir banka oturup serçeleri izledi. Küçük bir kuş yanındaki banka kondu. Minik koyu gözleriyle ona baktı ve kanatlarını çırdı. Olivia hiç kıpırdamadı. 'Başardık,' diye fısıldadı. Serçe bir kez cıvıladı, sonra yuvasına geri uçtu. Olivia kendini dünyanın en mutlu kızı gibi hissetti.

O akşam Olivia ailesine serçeleri anlattı. 'Tabelalar ve güvenli bir alan yaptık, işçiler de dikkatliydi,' dedi. Annesi ona sarıldı. 'Önemli bir şey fark ettin ve yardım istedin. Bu çok büyük bir şey.' Olivia dişleri aralıklı gülümsemesiyle gülümsedi. Küçük nezaket davranışlarının bile büyük fark yaratabileceğini biliyordu.

Ertesi hafta sınıf koridor için bir serçe afişı yaptı. Üzerinde 'Küçük Canlılar Büyük Nezaket İster' yazıyordu. Olivia, kahverengi çizgili tüyleri ve açık renk karnı olan bir serçe çizdi. Bay Bennett onu herkesin görebileceği bir yere astı. 'Hepimize önemli bir şey öğrettin,' dedi. Olivia başını mutlu mutlu sallarken örgüleri zıpladı.

Kısa süre sonra serçeler okul bahçesinin her yerinde uçuyordu. Çocuklara güveniyor gibiydiler. Bazen bir serçe, sanki merhaba demek ister gibi Olivia'nın yeşil sırt çantasının yanına konuyordu. Sınıf, başkalarını, hatta minik kuşları bile gözetmenin dünyayı daha dostça bir yer yaptığını öğrendi. Olivia ne zaman onların neşeli cıvıltılarını duysa içi sevinçle doluyordu.

Olivia nezaketin birçok boyutu olduğunu öğrendi. Bazen bu, tabelalarla ve takım çalışmasıyla yapılan büyük bir plandır. Bazen de sadece küçük bir kuşu fark edip 'Nasıl yardım edebilirim?' diye sormaktır. Serçe iğnesini sırt çantasında taşıdı ve bu dersi hiç unutmadı. Serçeler güvende ve mutlu kaldı ve Olivia, en küçük canlıların bile ilgi ve özen görmeyi hak ettiğini biliyordu.